

کره‌ای‌ها در آوینیون

و سؤالاتی از کاستللوچی درباره جولینو چه‌زاره
□ چرا به متن نیاز دارید؟

□ برای اینکه خلاف آن حرکت کنیم. و برای اینکه نمایشنامه‌نویسی شکسپیر، مثل اشیل، یک قالب جهانی دارد. آن دو توانسته‌اند حرکت‌های روح را تشریح کنند. قدرت آنها در این است که حکایات آنها را می‌توان در سطوح مختلف خواند در حالی که یک ساختار بسیار محکم ارائه می‌دهند. این ساختار را من در جولینو چه‌زاره یافته‌ام همانطور که قبلاً در هملت یا اورستی یافته بودم. این متن‌ها می‌توانند حاوی چیزی باشند که ورائی شخصیت من است، چیزی که از من پیشی می‌گیرد. آنها بر ما تسلط دارند.

اگر متن قوی نباشد، امکان تلاقی با یادداشت‌های مرا ندارد که یک دراماتورژی معتبر به معنی لغت‌شناسی کلمه هستند یعنی درام و عمل.

□ آیا برای ایجاد تلاقی، متن‌های کلاسیک ضروری هستند؟

□ بله، برای اینکه من نیاز به متن‌هایی دور از تجربه‌های شخصی خود دارم. مثلاً من نمی‌توانستم متنی از ساموئل بکت را به صحنه بیاورم. برای اینکه بکت دقیقاً مشکل مرا دارد. و من نمی‌توانستم یک فرم را در فرمی مشابه خالی کنم. من باید فرمی پیدا می‌کردم که به خاطر پیشی داشتن قرن‌ها و قرن‌ها است که مرا شامل شده است. آثار کلاسیک مبتنی بر یک جهان‌شمولی و رای فرهنگ و و رای همه تدارکات روشنفکرانه هستند که بلافاصله قابل تمیز هستند. و این همان چیزی است که مرا جلب می‌کند برای اینکه تئاتر من یک تئاتر روشنفکرانه یا یک تئاتر شاعرانه نیست که فقط با اشخاص خبره و کارشناس ارتباط برقرار می‌کند. این یک تئاتر کودکانه و تئاتری است که می‌خواهد در یک شکل و قالب بسیط یا ابتدایی ایجاد ارتباط کند و اساساً از یک راه جسمانی و پوستی بگذرد.

مکان: کاریر بولون. صحنه: همه جا. آثار: همه نوع: خام، گرانقدر، سنتی و امروزی. علامت‌های چوبی (توت‌ها) آسمان و زمین، نشانگر آستانه‌ها است. تزئین پرچم‌ها و نیز «ساختارهای مستقر» هنری، از هنرمندان: کیم - جونگ سیک، که امروزه ساکن نیویورک است و کیم اون - کینگ. آهنگ‌های جاز برای شروع، با ساکسیفون نواز هنرمند کانگ فانه - وان، در حالی که یوک فانه - آهن حرکات موزون نظامی محرمانه سویوک - چیکی را اجرا می‌کرد. این حرکات موزون در دوره استعمار ژاپنی ممنوع بود. سپس موسیقی مجلسی توسط گروه مرکز ملی هنرهای سنتی کره: دوئوی نی، دیالوگ تانسو و سائنگوانگ، تک‌نوازی نی لیک، تانگوم، حرکات موزون مجلسی. سالپوری کیم میونگ - جا، زن پی مائه - بانگ که پیشاهنگ سونگموی شوهر ملکوتی خویش است.

حضور زینگارو از کره در فستیوال آوینیون ۱۹۹۷ با نمایش محاق، تصویر و تصویر از موسیقی قدیمی کره برای اروپایی‌ها ایجاد کرد. این موسیقی از موسیقی دو کشور همسایه‌اش ژاپن و چین کاملاً متمایز است و از دو منبع سرچشمه می‌گیرد: موسیقی عامیانه که هر انسانی را از تولد تا مرگ همراهی می‌کند. و موسیقی مجلسی فاضلانه و بسیار قانونمند. موسیقی اولی نشان از شمنیسم بومی و بودائیسم دارد و دومی ملهم از نوکنفوسیوسانیم چینی نخبگان قدیمی کره است. در غرب، از کره (جنوبی) تصویر کشوری را دارند که با چنان عطشی خود را به دامن مدرنیسم انداخته که نه

است. نمایش حرکات موزون و آوازی مکبث با عنوان هوس سلطنت و لی تین-لو قهرمان فیلم استاد عروسک‌ها، این پیرمرد دیدنی، در آیینون جلب‌نظر کردند.

کره جنوبی، به خاطر بحران اقتصادی مجبور شده بود همه هنرهایش را تنها در یک نمایش گرد آورد. طی یک هفته «کره‌ای‌ها» شب‌های «لاکاریربولیون» را دگرگون کردند: پنجاه هنرپیشه، طبل‌ها و رقصندگان، آکروبات‌های سامولنوری، حرکات موزون شالپوری، اپرای پانسوری، موسیقی مجلسی. و یک پیرمرد، یک «گنجینه ملی» زنده: پی‌سانه-پانگ (Pi Mae-bang)، «قهرمان» حرکات موزون رهبانی از ریشه بودایی.

کره جنوبی و تایوان همچنین دوست دارند فرهنگ معاصر خود را نیز به نمایش بگذارند ولی با کم‌روی بسیار: با حرکات رقصنده تایوانی لین لی-چن (Lin Li-Chen) پژوهش‌های هویت‌ساز کره‌ای‌ها: نام جشنونگ‌هو و لی هیه-کیونگ با موسیقی: دف‌های لیو جینگ-مین، ساکسیفون ابتکاری کانگ تاه-وان. و ساختارهای تجسمی کیم-جونگ-سیک و کیم ان-کیونگ.

سینماهای تایوانی و کره‌ای خود را در اوج خلاقیت نشان دادند. فیلم‌های متعددی به انتخاب ژان-میشیل لرودون در آیینون روی پرده آمد.

از ژاپن، از کیوتو، تجربه‌ای کاملاً متفاوت ارائه شد: سوزان بوویرگ (Susan Bulrg) غربی در حرکات بسیار امروزی خود، اندیشه شیتونیستی را احیا کرد. چرخه فصول، با همراهی تومی‌هیدا (Tomihisa Hida) به عنوان راهنما و دستیار هنری، محصول شش سال کار بود (از ۱۹۹۲ تا ۱۹۹۸). تومی‌هیدا نوازنده‌ای بزرگ و کاهن معبد ایشیمه است.

هنرمندان شرکت‌کننده کره‌ای در آیینون مجموعه هنرهای خود را در یک برنامه چهار ساعته ارائه کردند که بسیار جلب توجه کرد.

می‌تواند از شدت بحران‌های اقتصادی رها شود و نه از لجام‌گسیختگی و چندپارگی اجتماعی...

جزیره تایوان و کره جنوبی، دو کشوری که فرهنگ و هویتشان مبتنی است بر مخالفت با استعمار ژاپنی (تایوان از ۱۸۹۵ تا ۱۹۴۵ و کره از ۱۹۱۰ تا ۱۹۴۵) و نیز مخالفت با کمونیسم (چین مائونیست و کره شمالی)...

تایوان، که پناهگاه ملی‌گرایان شده، سنت اپرای پکن را حفظ کرده و در تلاقی با تأثیرات هنر اندونزی به نمایش عروسکی و تئاتر سایه‌ها نیز دست یافته